

LBRIS

We know
books

Jules Verne

Goana după
meteor

- Capitolul 1** În care se vede cum oamenii tobă de carte pot fi la fel de bine puși în încurcătură ca și cei ignorați
- Capitolul 2** În care membrii Institutului Weldon poartă o discuție aprinsă, fără a reuși să cadă de acord
- Capitolul 3** În care nu este nevoie să vă prezentăm noul personaj, deoarece are grijă s-o facă singur
- Capitolul 4** În care, vorbind despre valetul Frycollin, autorul încearcă să reabiliteze Luna
- Capitolul 5** În care președintele și secretarul Institutului Weldon cad la învoială să întrerupă pentru un timp ostilitățile
- Capitolul 6** Peste care inginerii, mecanicii și alți oameni pricepuți în aceste lucruri ar face, poate, mai bine să treacă
- Capitolul 7** În care Uncle Prudent și Phil Evans nu vor încă să se lase înduplecați
- Capitolul 8** În care se va vedea că Robur se hotărăște să răspundă la întrebarea capitală ce i s-a pus
- Capitolul 9** În care Albatrosul străbate aproape zece mii de kilometri pentru a face, în cele din urmă, un salt uluitor
- Capitolul 10** În care vom vedea cum și de ce a ajuns valetul Frycollin să fie coborât cu hârzobul
- Capitolul 11** În care se vede cum mânia lui Uncle Prudent crește proporțional cu pătratul vitezei
- Capitolul 12** În care inginerul Robur se poartă așa, ca și cum ar avea de gând să concureze pentru unul din premiile Montyon
- Capitolul 13** În care Uncle Prudent și Phil Evans traversează din țărâm în țărâm oceanul, fără să simtă răul de mare
- Capitolul 14** În care Albatrosul face un lucru pe care nimeni n-o să mai ajungă vreodată să-l facă

Capitolul 15 În care se petrec unele lucruri ce merită într-adevăr osteneala de-a fi povestite

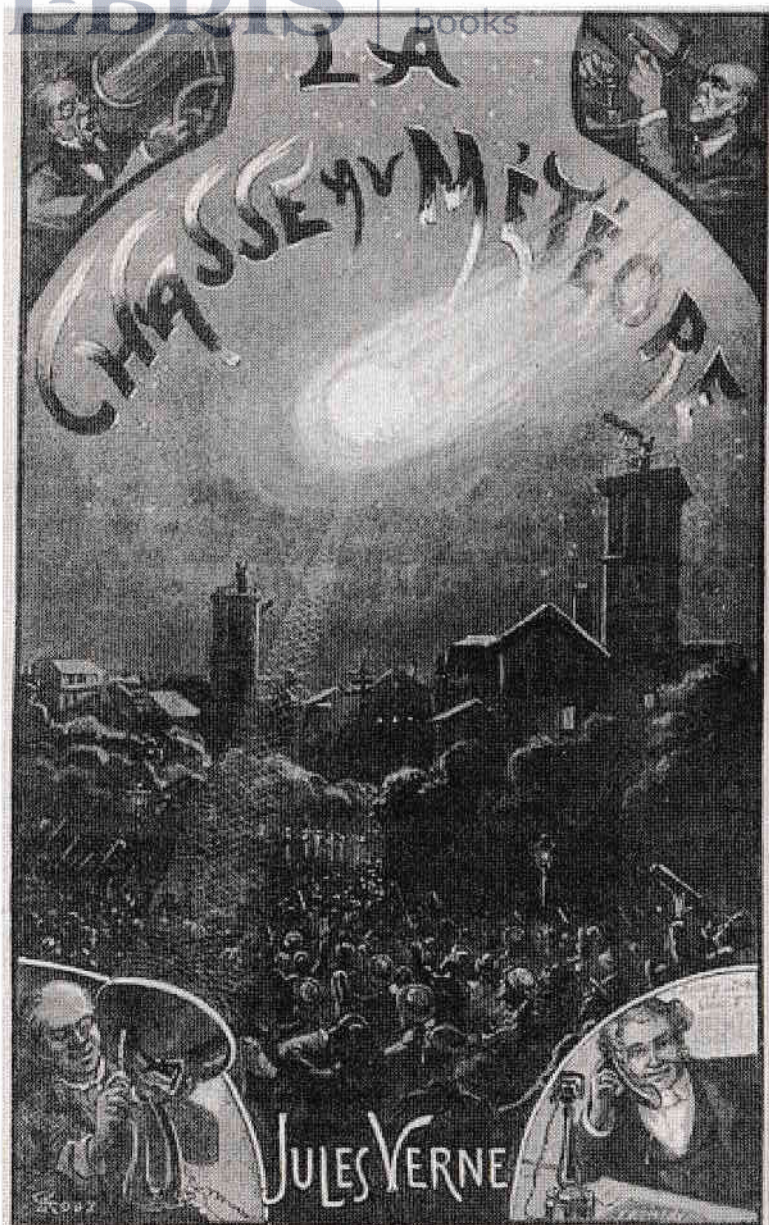
Capitolul 16 Care va lăsa cititorului o nedumerire, poate, regretabilă

Capitolul 17 În care ne întoarcem cu două luni în urmă, pentru ca să continuăm povestirea nouă luni mai târziu

Capitolul 18 Cu care această veridică poveste a peripețiilor Albatrosului se încheie fără a se fi încheiat, totuși

LBDIS

We know
books

JULES VERNE

LES MONDES CONNUS ET INCONNUS

Capitolul 1

În care judecătorul John Proth îndeplinește una din cele mai plăcute îndatoriri ale funcției sale înainte de a se reîntoarce în grădină

N-avem niciun motiv să ascundem cititorilor că orașul în care începe povestea aceasta neobișnuită e situat în Virginia, Statele Unite ale Americii. Cu voia lor, vom numi orașul Whaston și îl vom plasa în districtul răsăritean, pe malul drept al Potomacului; dar ni se pare inutil să determinăm mai mult coordonatele orașului, care va fi căutat zadarnic chiar pe cele mai bune hărți ale Statelor Unite.

În anul acela, în ziua de 12 martie, dimineța, locuitorii Whastonului, care traversau Exeter Street la un moment dat, putură zări un elegant călăreț urcând și coborând la pas strada, care e foarte povârnită, apoi oprindu-se, până la urmă, în piața Constituției aflată cam în centrul orașului.

Călărețul, un adevărat tip de yankeu, tip care nu e lipsit de o distincție proprie, să fi avut cel mult treizeci de ani. Era înalt, voinic și bine făcut, cu trăsături regulate, cu părul brun și purta o barbă castanie al cărei vârf ascuțit îi prelungea fața rasă cu grijă deasupra buzelor. O mantie largă îl acoperea până la călcâie și se întindea peste crupa calului. Călărețul își conducea cu pricepere și fermitate bidiviul, altminteri destul de vioi. Totul, în atitudinea lui, arăta omul de acțiune, omul hotărât, ascultând de primul impuls, omul care nu șovăie niciodată între dorință și teamă, cum șovăie firile nehotărâte. În sfârșit, un observator ar fi constatat că nerăbdarea lui firească nu putea fi decât imperfect ascunsă sub o aparență de nepăsare.

De ce se afla călărețul în orașul acesta în care nimeni nu-l cunoștea și nimeni nu-l mai văzuse vreodată?... Se mărginea doar să-l străbată, sau avea de gând să rămână aici câțeva vreme?... Ca să găsească un hotel, n-ar fi avut, în acest caz,

decât de ales. În privința aceasta, orașul Whaston merită laude. În niciun alt centru din Statele Unite sau din alte țări, călătorul nu găsește o primire mai bună, un serviciu mai bun, o masă mai bună, un confort atât de complet cu prețuri atât de modeste. Și e într-adevăr destul de trist că hărțile arată cu atâta imprecizie un oraș în care există asemenea avantaje.

Nu, străinul nu părea deloc dispus să rămână în Whaston și zâmbetele atrăgătoare ale hotelierilor n-aveau niciun efect asupra lui. Preocupat, indiferent la ce se petrecea în preajma lui, el ținea la pas șoseaua care marchează marginea pieții Constituției, al cărei centru e ocupat de o vastă movilă de pământ. Și nici nu bănuia măcar că stârnește curiozitatea publică.

Iar curiozitatea publică era stârnită din plin! De când se ivise călărețul, patronii și oamenii de serviciu ieșiți în pragurile porților schimbau cuvintele acestea sau altele asemănătoare:

- Pe unde a venit?
- Prin Exeter Street.
- Și de unde venea?
- După câte se spune, a intrat în oraș prin mahalaua Wilcox.
- E cam o jumătate de oră de când calul lui dă ocol pieții.
- Pesemne că așteaptă pe cineva.
- Se poate. Ba chiar așteaptă cu oarecare nerăbdare.
- Se uită mereu spre Exeter Street.
- Pe aici o să sosească:
- Cine „o să” sosească? El sau ea?
- De! E destul de chipeș!...
- Atunci o fi având o întâlnire?
- Da, o întâlnire... Dar nu în sensul la care vă gândiți.
- Ce știi dumneata?
- Păi e a treia oară când străinul se oprește în fața ușii domnului John Proth...
- Și cum domnul Proth e judecător al Whastonului...
- Înseamnă că omul are vreun proces.
- Și că adversarul lui întârzie.
- Ai dreptate.
- Bun! Judecătorul Proth o să-i împace și-o să-i răsîmpace,

cât ai clipi.

— E un om iscusit.

— Și un om de treabă.

Într-adevăr, s-ar fi putut ca acesta să fie adevăratul motiv al prezenței călărețului la Whaston. Căci, de mai multe ori, el se oprise fără să descalece în fața casei domnului John Proth. Privea poarta, privea ferestrele, apoi rămânea neclintit, ca și cum ar fi așteptat să se ivească cineva în prag, până în clipa când calul, care tropăia de nerăbdare, îl silea să se urnească iar din loc.

Dar, când se mai opri încă o dată acolo, iată că ușa se deschise larg și un bărbat se ivi la capătul peronului care dădea spre trotuar.

De cum îl zări, străinul își scoase pălăria:

— Domnul John Proth, după câte bănuiesc?... spuse el.

— În persoană, răspunse judecătorul.

— Vreau să vă pun o simplă întrebare, care n-o să ceară decât un da sau un nu din partea dumneavoastră.

— Puneți-o, domnule.

— A venit cineva, în dimineața aceasta, să vă întrebe despre domnul Seth Stanford?

— Nu, după cât știu.

— Mulțumesc!

Rostind cuvântul acesta și ridicându-și din nou pălăria, călărețul dădu piteni calului și porni în trap ușor pe Exeter Street.

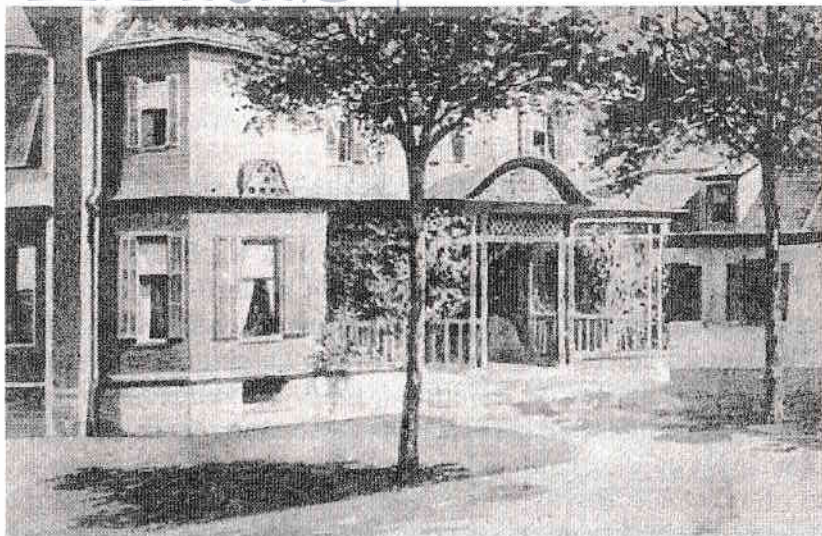
Acum – aceasta era părerea generală – nu mai exista nicio îndoială în privința faptului că necunoscutul avusese treabă cu domnul John Proth. După felul cum își formulase întrebarea, el însuși era Seth Stanford, primul prezent la o întâlnire fixată cuiva. Dar se ridica o altă problemă, la fel de palpitantă: oare trecuse ceasul numitei întâlniri și călărețul necunoscut avea să părăsească acum orașul, pentru a nu se mai reîntoarce?

E ușor de înțeles, fiindcă ne aflăm în America, adică în țara unde se fac cele mai multe pariuri din lume, că imediat câțiva locuitori ai Whastonului pariară între ei dacă străinul se va reîntoarce curând sau dacă a plecat definitiv. Doar câteva

rămășaguri pe o jumătate de dolar, sau chiar pe cinci sau șase cenți, nu mai mult, făcute între personalul hotelurilor și curioșii rămași în piață, dar, în sfârșit, rămășaguri care trebuiau plătite în toată regula de cei ce aveau să piardă și încasate de cei ce aveau să câștige, toți oameni dintre cei mai onorabili.

Cât despre judecătorul John Proth, el se mărginise doar să-l urmărească din ochi pe călărețul care urca spre mahalaua Wilcox. Căci era un filosof judecătorul John Proth, un magistrat înțelept, care număra nu mai puțin de cincizeci de ani de înțelepciune și de filosofie, deși, ca vârstă, nu depășea o jumătate de veac, — ceea ce, cu alte cuvinte, înseamnă că era filosof și înțelept din naștere. Mai adăugați la asta că, în calitatea lui de celibatar — dovadă neîndoielnică de înțelepciune — viața nu-i fusese niciodată tulburată de niciun fel de griji, ceea ce, veți recunoaște, ușurează enorm practicarea filosofiei. Născut la Whaston, judecătorul nu-și părăsise, nici măcar în copilărie, decât puțin sau aproape deloc orașul natal, iar cei cărora le împărțea dreptatea îl respectau tot atât pe cât îl iubeau, căci îl știau lipsit de orice fel de ambiții.

John Proth avea simțul dreptății. Se arăta întotdeauna înțelegător față de slăbiciunile și uneori chiar de greșelile altora. Să ducă la bun sfârșit pricinile înfățișate lui, să-i trimită acasă, împăcați, pe adversarii care veneau în fața modestei lui judecăți, să netezească asperitățile, să dezlege nodurile, să îndulcească ciocnirile inerente oricărei ordini sociale, oricât de desăvârșită ar fi ea, iată cum își înțelegea el misiunea. John Proth era destul de bogat. Funcția de judecător și-o îndeplinea numai din plăcere și nu visa să ajungă pe trepte mai înalte. Iubea tihna — a lui și a altora. Socotea oamenii drept vecini de viață cu care ai tot interesul să trăiești în bună pace. Se culca devreme și se scula devreme. Dacă mai citea câteva cărți ale unor scriitori din Lumea Veche sau Nouă se mulțumea totuși cu bravul și onestul ziar al orașului, *Whaston News*, în care anunțurile ocupau mai mult spațiu decât politica. Zilnic, făcea o plimbare de-o oră sau două, în timpul căreia pălăriile trecătorilor se toceau salutându-l, din care pricină se vedea nevoit să-și cumpere și el câte o pălărie nouă la fiecare trei luni. În afară de plimbările acestea, dacă lăsăm

Casa judecătorului John Proth.

la o parte timpul destinat exercitării funcției sale, judecătorul rămânea în locuința lui pașnică și confortabilă, îngrijindu-și florile din grădină, care îi răsplăteau ostenelele încântându-l cu proșpețimea culorilor, îmbătându-l cu miresmele lor suave.

După schițarea aceasta, în câteva rânduri, portretul domnului John Proth fiind plasat în adevăratul său cadru, va fi lesne de înțeles că numitul judecător aproape că nu se sinchisi de întrebarea pe care i-o pusese străinul. Dacă acesta, în loc să se adreseze stăpânului casei, ar fi stat de vorbă cu bătrâna servitoare Kate, s-ar fi putut întâmpla ca ea să vrea să afle mai multe. Kate ar fi stăruit în privința lui Seth Stanford, ar fi întrebat ce trebuie să spună dacă cineva s-ar fi interesat de el. Și fără doar și poate că nu i-ar fi displăcut vrednicei Kate să afle dacă străinul avea să mai revină, fie dimineața, fie după-amiază, în casa domnului John Proth.

Dar domnul John Proth nu și-ar fi iertat în vecii vecilor asemenea curiozități, asemenea indiscreții, de înțeles la slujnica lui, care era femeie. Nu, domnul John Proth nici nu observase

măcar că sosirea, prezența și apoi plecarea străinului fuseseră remarcate de cei ce căscau gura prin piață și, după ce închisese poarta, se întorsese să ude trandafirii, crinii, mușcatele și rozetele din grădină.

Curioșii nu-l imitară însă, și rămaseră să observe mai departe.

Între timp, călărețul înaintase până la capătul Exeter Street-ului, care domina partea apuseană a orașului. Ajuns în mahalaua Wilcox, pe care Exeter Street o leagă de centrul Whastonului, își opri calul, și, fără să descalece, privi în jurul lui. Din acest punct, putea să cuprindă cu privirea peste o milă din împrejurimi și să urmărească drumul cotit care cobora trei mile, până la târgușorul Steel, care, dincolo de Potomac, își profila clopotnițele în zare. Dar privirea lui cercetă zadarnic drumul, căci, fără doar și poate, nu descoperi ceea ce căuta. De aici, viile mișcări de nerăbdare transmise calului, al cărui tropot pe loc trebuia strunit.

Se scurseră astfel vreo zece minute, apoi călărețul, pornind la pas pe Exeter Street, se îndreptă pentru a cincea oară spre piață.

„La urma urmei, își repeta el, privindu-și ceasul, încă n-a întârziat... Trebuie să vină la zece și șapte minute și e de-abia nouă și jumătate... Distanța dintre Whaston și Steel, de unde trebuie să vină ea, este egală cu distanța dintre Whaston și Brial, de unde am venit eu, și poate fi străbătută în mai puțin de douăzeci de minute... Drumul e frumos, timpul e bun și n-am auzit ca vreo revărsare a fluviului să fi luat podul... Deci, n-o să aibă nicio stavilă în drum... În condițiile acestea, dacă lipsește de la întâlnire, înseamnă că n-a vrut să vină... De altfel, a fi exact înseamnă a sosi când ai spus și nu cu mult înainte... În realitate, eu sunt neexact, fiindcă m-am grăbit mai mult decât s-ar cuveni să se grăbească un om chibzuit. E adevărat că politețea, chiar dacă n-aș mai fi avut și alte sentimente, mi-ar fi poruncit să sosesc primul la întâlnire”.

Monologul acesta ținu tot timpul cât străinul coborî pe Exeter Street și nu se termină decât în clipa când copitele calului loviră din nou pavajul pieții.

Hotărât lucru, cei ce pariaseră pe reîntoarcerea străinului câștigau pariurile. De aceea, când călărețul trecu de-a lungul

hotelurilor, ei îl întâmpinară cu fețe voioase, pe când cei ce pierdeau nu-l salutau decât ridicând din umeri.

În sfârșit, orologiul municipal bătu ora zece. Oprindu-și calul, străinul numără cele zece bătăi și se încredință că mersul orologiului se potrivea exact cu al ceasului pe care îl scosese din buzunar.

Mai trebuiau să treacă doar șapte minute pentru ca ora întâlnirii să sosească și apoi să treacă.

Seth Stanford se reîntoarse la intrarea în Exeter Street. Vădit lucru, nici calul și nici el nu mai puteau să stea locului.

Un public destul de numeros însuflețea strada. La cei ce urcau în lungul ei, Seth Stanford nici nu se uită măcar. Toată atenția îi era concentrată asupra celor ce coborau, și privirea lui îi prindea de cum se iveau în vârful pantei. Exeter Street e destul de întinsă ca un pieton să aibă nevoie de zece minute ca s-o străbată, dar unei trăsură care ar merge repede sau unui cal la trap nu le trebuie mai mult de trei sau patru minute pentru asta.

Călărețul nostru însă nu se uita deloc la pietoni. Nici nu-i vedea măcar. Chiar dacă prietenul lui cel mai bun ar fi trecut pe jos pe lângă el, tot nu l-ar fi zărit. Persoana așteptată nu putea să sosească decât în trăsură, sau călare.

Dar o să sosească oare la ora convenită?... Mai rămăseseră doar trei minute, exact cât ar fi trebuit ca să coboare panta străzii Exeter, și niciun vehicul nu se ivea în susul ei, nicio motocicletă, nicio bicicletă, niciun automobil care, mergând cu optzeci pe oră, ar mai fi putut depăși clipa întâlnirii.

Seth Stanford aruncă o ultimă privire pe Exter Street. Și o sclipire vie îi licări în ochi pe când șoptea cu o hotărâre de neabătut: „Dacă nu e aici exact la zece și șapte minute, nu mă însor.”

Ca un răspuns la declarația aceasta, în aceeași clipă se auzi din susul străzii galopul unui cal. Bidiviul, un animal superb, era încălecat de-o tânără fată care îl conducea cu grație și îndemânare. Trecătorii se dădeau la o parte din calea lui, și cu siguranță că n-avea să mai întâlnească niciun obstacol până în piață.

Seth Stanford o recunoscuse pe aceea pe care o aștepta. Fața îi redeveni impasibilă. Fără să rostească un cuvânt, fără să facă un